

با کشتی بی حسابم؛ نه طلب دارم نه بدهی

محمد بنا: دلم بند ایران است جای نمی‌روم

محسن وظیفه

محمد بنا به عنوان چهره ویژه ورزش ایران مدت‌ها در سکوت کامل بود. حماسه‌ساز المپیک لندن و توکیو بعد از جهانی ۲۰۲۲ تیم ملی کشتی فرنگی جدا شد و در خانه خود نشست و به یک بازنشستگی اجباری رفته است. البته او اگرچه در داخل مورد بی مهری قرار گرفته اما هنوز هم از کشورهای متعددی پیشنهاد برای همکاری دارد اما مگر می‌تواند از ایران دل بکند؟ او بعد از مدت‌ها سکوتش را شکست و درباره اتفاقاتی که در این چند سال اخیر برای او رخ داده، صحبت کرد. حرف‌های او همیشه برای علاقه‌مندان در عرصه ورزش جذاب بوده اما خیلی از حرف‌های او به رسم امانت و به خواست خودش منتشر نمی‌شود اما بخشی از حرف‌های او در آخرین شماره ایران ورزشی منتشر می‌شود. حرف‌هایی که اگر کامل منتشر می‌شد می‌توانست مثل یک بمب در رسانه‌ها سر و صدا کند.

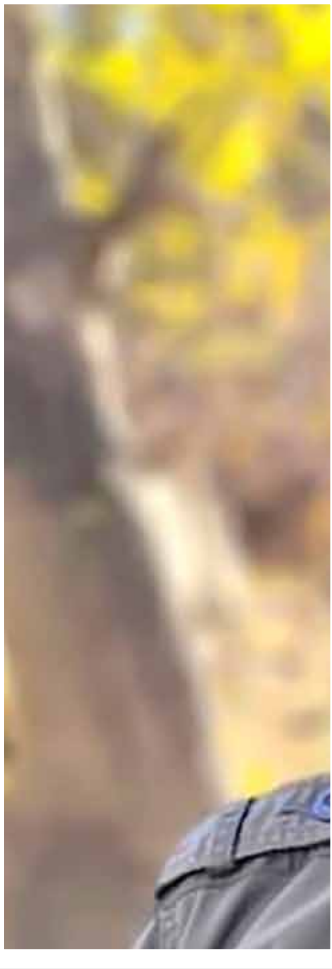
همان روز اول به دبیر گفتم، نمی‌مانم
جدایی از تیم ملی کشتی فرنگی در سال ۲۰۲۲ یکی از موضوعات مهمی بود که حالا سؤال بزرگی است که چرا محمد بنا این تیم را رها کرد؟ تیمی که محمد بنا ساخت اما برای دیدن نتیجه آن نماند: «همان روز اول که به صربستان رفتم، با دبیر نشستیم و به او گفتم که زنگ بزنم تهران متوجه می‌شوی، وسایلم را از خانه کشتی جمع کردم و رفتم. تیم قهرمان شود، حمید سوریان با پرچم می‌رود روی سکو، اول هم نشود که باز هم من نیستم. بنابراین تصمیمم را گرفته بودم. همان موقع هم گفتم که به دنبال سرمربی باشم. البته قبلاً هم به طور غیرمستقیم گفته بودم دنبال سرمربی باشم اما در صربستان برای اولین بار مستقیم گفتم که البته آنها هم از قبیل تصمیم‌شان را گرفته بودند.»

او درباره اینکه واکنش علیرضا دبیر در پاسخ به او چه بود؟ گفت: «دبیر واکنش منفی نشان داد. گفت این تیم می‌تواند قهرمان شود اما اگر مربیان بفهمند تیم به هم می‌ریزد، حالا بعداً حرف می‌زنیم که من هم گفتم من به شما گفتم و تصمیم شماست که چه کسی سرمربی شود.»
محمد بنا با بیان اینکه بعد از پایان مسابقات حمید سوریان به سراغش آمده بود، ادامه داد: «حمید آمد و حرف زدیم اما خب نظر من مشخص بود. گفتم علیرضا دبیر رئیس فدراسیون است و خودت هم نایب رئیس و باید برای انتخاب سرمربی شما تصمیم بگیرید.»

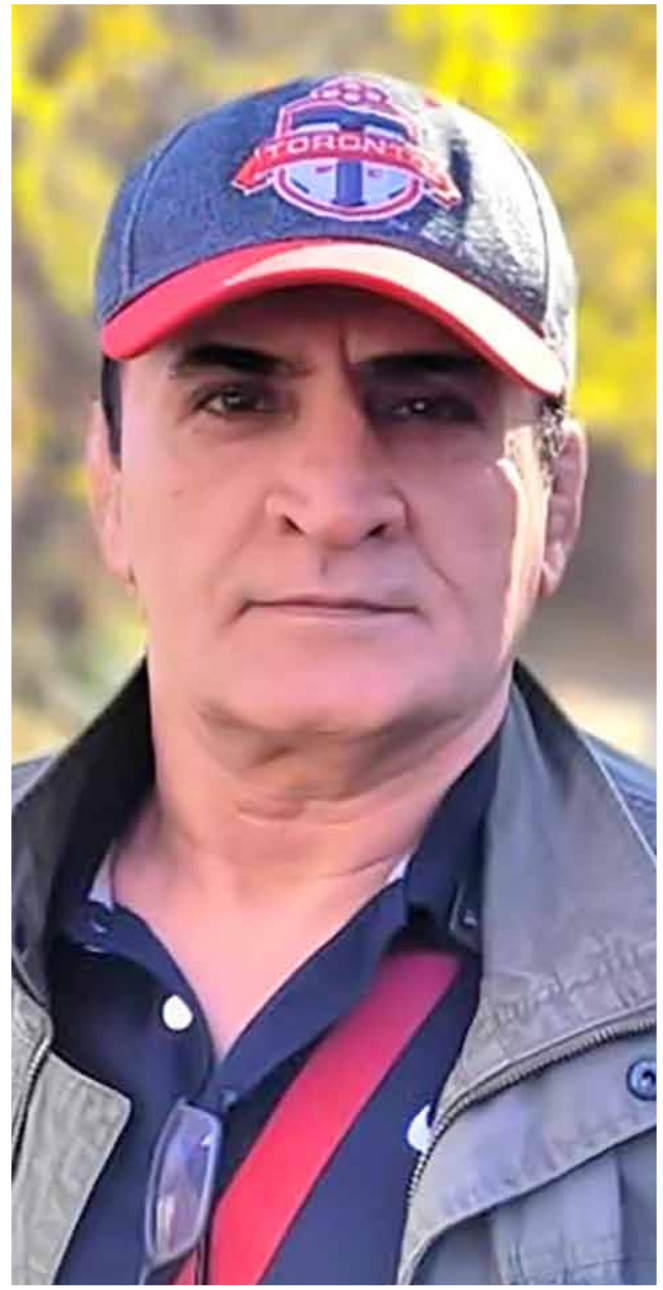
طالب می‌گفت چطور ۲۰ سال دوام آوردی
آقای خاص درباره اینکه چرا تصمیم گرفت دیگر در تیم نباشد، گفت: «چرا ندارد. در این سال‌ها همیشه تحت فشار بودم. همه می‌گفتند: بنا قهر قهری است. طالب نعمت‌پور دو سال با تیم ملی کار کرده بود. بعد از المپیک رفت؛ گفتم خب چی شد؟ گفت نمی‌دانم چطور ۲۰ سال دوام آوردی. وقتی به عنوان سرمربی تیم ملی کار می‌کردم آرامش برای من نگذاشتند. برخی از کسانی که مخالف برنامه‌های من بودند هر روز در اردوی تیم ملی رژه می‌رفتند. خب ترجیح دادم از تیم جدا شوم. البته بعد از جدا شدن من از تیم ملی کشتی فرنگی، آنها هم از کشتی دور شدند!»

آقای خاص کشتی ایران با انتقاد از روند انتخاب تیم ملی ادامه داد: «وقتی به عنوان سرمربی کار می‌کردم همیشه تحت فشار بودم؛ خیلی هم تحت فشار بودم. هر کسی هر چه دلش می‌خواست می‌گفت، الان انکار که تیم کامل با برگزار انتخابی، انتخاب می‌شود. آن موقع به نحوه انتخاب من هزار و یک ایراد می‌گرفتند. همین الان همان چرخه انتخابی من را ناقص اجرا می‌کنند و تیم را انتخاب می‌کنند اما کسی حرفی نمی‌زند.»

حواشی صربستان تیم را به هم ریخت
محمد بنا در پاسخ به اینکه یکی از دلایل نتایج کشتی فرنگی در قهرمانی جهان ۲۰۲۲ حضور علی ارسلان در ترکیب تیم صربستان بود، گفت: «رفتن علی ارسلان تقصیر من نبود. تمام کاسه‌کوزه‌ها سر من شکست اما علی ارسلان در چرخه به کوانی نژاد باخت. بعد در مسابقات لیگ برتر در وزن ۷۲ کیلوگرم گرای را شکست داد. علیرضا دبیر هم از من درباره ارسلان دشوار خواهد بود.»

به مسابقات روسیه نرویم
آقای خاص کشتی فرنگی در بخش پایانی صحبت‌های خود از اعزام تیم ملی کشتی به مسابقات روسیه انتقاد کرد. محمد بنا اعتقاد دارد این اعزام‌ها در نهایت به ضرر کشتی ایران تمام می‌شود: «چه دلیلی دارد که ما در تمامی مسابقاتی که در روسیه برگزار می‌شود حضور داشته باشیم؟ نباید مسابقات روسیه را تمام و کمال برویم. این شکست‌هایی که در روسیه می‌خوریم اعتماد به نفس تیم را از بین می‌برد. همین الان روسیه در مسابقات قهرمانی اروپا صاحب ۷ مدال طلا شده و اگر قرار باشد که در مسابقات جهانی امتیاز تیمی این کشور محاسبه شود، رسیدن به آنها دشوار خواهد بود.»

کشتی ایزده تعطیل شد
محمد بنا در ادامه با اشاره به کوچ تعدادی از مربیان سازنده از تعطیلی کشتی در ایزده ابراز نگرانی کرد: «نمی‌دانم واقعاً چه اتفاقی رخ داده که فرنگی‌کاران همه در حال کوچ هستند. در ایزده ملک محمد بوبری و لقمان رضایی کار می‌کردند اما الان ملک محمد که رفته قطر، لقمان هم که خدا بامرزش از دنیا رفت. الان کشتی ایزده تعطیل شده است و این در آینده نه چندان دور خودش را نشان می‌دهد. نمی‌دانم چرا این سؤال برای کسی پیش نمی‌آید که چرا فقط کشتی ایران و مربیان آزادکار باید کوچ کنند؟ با اینکه کشتی آزاد ایران در دنیا بهترین است؟ دلیل مشخص است که رسیدگی به کشتی‌گیران و مربیان آزاد بهتر و بیشتراست.»

جایی نمی‌روم

محمد بنا که خودش هم با پیشنهادات خارجی زیادی روبه‌رو است، درباره اینکه چه تصمیمی برای آینده کاری خود می‌گیرد، گفت: «هر کاری که می‌خواستم و می‌توانستم برای کشتی انجام دادم. با کشتی تسویه حسابم و نه طلب‌کارم و نه بدهکارم و سعی می‌کنم که این روزها را با خانواده‌ام بگذرانم.» سرمربی تیم ملی کشتی فرنگی ادامه داد: «من همیشه عشقم این بوده به کشتی فرنگی ایران کمک کنم. دلم بند ایران است کجا بروم. در همین خانه‌ام نشستم از افتخار آفرینی کشتی ایران لذت می‌برم.»

تسلط کشتی آزاد فراری ام داد

او درباره حواشی که برایش به خاطر برگزاری انتخابی پیش آمده، گفت: «همیشه وقتی من بودم، کشتی فرنگی زیاد داشته اما حالا کسی درباره انتخابی حرفی نمی‌زند اما واقعاً انتخابی به بهترین شکل برگزار می‌شود؟» محمد بنا با بیان یک خاطره از سال ۲۰۰۶، درباره جدایی اش در آن مقطع گفت: «سال ۲۰۰۶ یزدانی خرم مدیر خوبی بود اما آن موقع خدا بامرزش خیلی مدیر خوبی بود اما آن موقع تسلط نداشت. خیلی به مشکل خوردم و در نهایت هم مجبور شدم از تیم جدا شوم. آن موقع آزادکاران روی کشتی تسلط داشتند و به من هم ابزار کافی برای پیاده کردن افکار نمی‌دادند. درگیری ما به خاطر آقای خیرآبادی بود. آن موقع کشتی آزاد با تمام مربیان به بازی‌های آسیایی می‌رفت اما به من گفتند باید خیرآبادی را خط بکنی. من هم زیر بار نرفتم و در نهایت مجبور شدم که رها کنم و بروم.»

اگر قسمت باشد، طلای لس‌آنجلس هم نصیبم می‌شود

کیانی: نقره پاریس را مدیون تجربیات تلخ توکیو هستم

فائزه زمانی

شاید روزی که با شکست در شیپ‌چانگ المپیک توکیو دنیا روی سرش خراب شد، فکرش را هم نمی‌کرد که سه سال بعد خوشبختانه آرزوهایش در پاریس طلوع کند. زمان ایرانی رسید تا با در آغوش کشیدن نقره المپیک نشان دهد که می‌شود بعد از هر تلخی، خاکستر نه، بلکه سبزه شد. او به گفته خودش به المپیک توکیو بابت درس‌های تلخش مدیون است چرا که اگر شکست دیروز نبود، امروز فاتح رویاهایش نمی‌شد.

قطعاً با نقره المپیک، امسال حس و حال ویژه‌ای داشتم.

سال ۱۴۰۳ برای تو چگونه بود؟ سال ۱۴۰۳ حس و حال عجیبی داشت و

توانستم تا حدودی به هدفی که داشتم، برسم. اینکه با مدال‌م باعث خوشحالی مردم شدم، حس متفاوت و قشنگی به من داد که تا به حال تجربه نکرده بودم.

در رویاهای کودکی تصویری از امروزت داشتی، فکرتش را می‌کردی که روزی قهرمان المپیک شوی؟

در دوران کودکی همیشه به این موضوع فکر می‌کردم که چکاره شوم و همیشه دوست داشتم فرد مفیدی باشم. زمانی که ورزش قهرمانی را شروع کردم، باور این موضوع که روزی نایب قهرمان المپیک شوم، سخت بود اما در مسیر قهرمانی هر روز به خودباوری بیشتری رسیدم و رویاهایم را به هدف تبدیل کرده و توانستم آنها را در آغوش بکشم.

همچنان خاطرات شیرین پاریس را با خودت مرور می‌کنی؟

بله، همچنان به یاد المپیک پاریس هستم و آن روزهای شیرین را مرور می‌کنم چرا که باعث می‌شود حس خوبی بگیرم اما سعی

۲۰۲۰ تجربه کردم، باعث شد که با تمام توان دوباره بایستم و با همه وجود برای چیزی که می‌خواهم، بچنگم. از توکیو همیشه ممنونم بابت درس بزرگی که به من داد.

ناهی کیانی المپیک پاریس با ورزش توکیو، زمین تا آسمان فرق داشت. چه چیزی باعث شده بود قبل از هر مبارزه با لبخند و آرامش روی شیپ‌چانگ بیایی؟
حس آرامشی که قبل از مسابقه داشتم، به تمرینات خوبی که پشت‌سر گذاشته بودم و همچنین آمادگی ذهنی و روانی‌ام برمی‌گشت. تصمیم گرفته بودم تمام توانم را در زمین بگذارم اما همه چیز را به خدا بسپارم. روز مبارزه‌ام در المپیک، حال خیلی خوبی داشتم به‌خاطر اینکه می‌دانستم تمام تلاشم را کرده و چیزی کم نگذاشته‌ام. سعی کردم استرسم را به هیجان تبدیل کنم که خوشبختانه این اتفاق هم افتاد و سربلند از شیپ‌چانگ بیرون آمدم.

